

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Γ' - Ἔτος ΙΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 681 ²	Κυρ. Πατ. Α' Οἰκ. Συνόδου (Ἰω. 17,1-13) 16 Ἰουνίου 2013 (1999)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἡ προσευχή

«*Ταῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπῆρε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε· Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξα σὸν σου τὸν υἱόν, ἵνα καὶ ὁ υἱός σου δοξάσῃ σε*» (Ἰω. 17,1)

Τὸ Εὐαγγέλιο πού διαβάστηκε σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε **μιὰ προσευχή**. Ποιός ἔκανε τὴν προσευχή αὐτή; Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Πότε τὴν ἔκανε; Τὴν τελευταία νύκτα τῆς ἐπιγεῖου ζωῆς του, τὴ Μεγάλη Πέμπτη. Ὅταν τελείωσε ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος κ' ἔφυγε ὁ Ἰουδαίος, εἶχε πιά νυχτώσει καὶ ἔλαμπαν τὰ ἄστρα. Τότε ὁ Κύριός μας ὕψωσε τὰ μάτια στὸν οὐρανὸ καὶ προσευχήθηκε.

Τί εἶπε; Ὁ Χριστὸς δοξάζει τὸ Θεὸ καὶ λέει· «Πατέρα μου, σὲ ἐδόξασα ἐπάνω στὴ γῆ. Τὸ ὄνομά σου τὸ φανέρωσα στοὺς ἀνθρώπους»· **«ἐφανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις»** (Ἰω. 17,6). Καὶ μετὰ συνεχίζει· Σ' εὐχαριστῶ, οὐράνιε Πατέρα, γιατί ἔφερες κοντά μου αὐτοὺς τοὺς μαθητάς. Αὐτοὶ θὰ μείνουν στὸν κόσμο. Αὐτοὶ μὲ ἀγαποῦν· ὁ κόσμος ὅμως μὲ μισεῖ. Αὐτοὶ ἄκουσαν τὰ λόγια σου, ὁ κόσμος δὲν τὰ ἄκουσε. Γι' αὐτό, τώρα πού φεύγω καὶ θὰ μείνουν μόνοι καὶ ὀρφανοί, σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ τοὺς φυλάξης, γιὰ νὰ μὴ χαθῆ κανένας ἀπὸ αὐτούς.

Βλέπουμε στὴν περικοπὴ πού ἀκούσαμε, ὅτι ὁ Χριστὸς ἦταν καὶ ἄνθρωπος, καὶ σὰν ἄνθρωπος ἔκανε καὶ αὐτὸς τὴν προσευχή του. Μᾶς διδάσκει λοιπὸν ἔτσι, ὅτι κ' ἐμεῖς **πρέπει νὰ προσευχώμεθα**.

Πότε ἔκανε προσευχή ὁ Χριστός; Προσευχήθηκε στὸν Ἰορδάνη ποταμό. Προσευχήθηκε στὴν ἔρημο, ὅπου ἐπὶ σαράντα ἡμέρες δέχθηκε ἐπίθεσι ἀπὸ τὸ διάβολο. Προσευχήθηκε τὴ Μεγάλη Πέμπτη στὸ Μυστικὸ Δεῖπνο, ὅπως εἶπαμε. Προσευχήθηκε στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ. Τόσο μεγάλη ἦταν ἐκεῖ ἡ ἀγωνία του, ὥστε ὁ ἰδρώτας του ἔπεφτε σὰν σταλαγματιὰς αἶμα κάτω στὴ γῆ. Προσευχήθηκε τέλος κ' ἐπάνω στὸ σταυρό. Ἐπτὰ φορές μίλη-

σε πάνω ἀπὸ τὸ σταυρό του ὁ Χριστός. Ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ λόγους, πού εἶπε, οἱ τρεῖς εἶνε προσευχές. Τὴν ὥρα πού τὸν κάρφωσαν, δὲν καταριόταν, ἀλλὰ εἶπε· **«Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι»**· πατέρα μου, συχώρεσέ τους, γιατί δὲν ξέρουν τί κάνουν (Λουκ. 23,34). Τὴν ὥρα πού σειόστηκε ἡ γῆ κι ὁ ἥλιος σκοτεινίασε, ὁ Χριστὸς εἶπε· **«Θεέ μου Θεέ μου, ἵνα τί με ἐγκατέλιπες;»** (Ματθ. 27,46). Κι ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ ξεψυχήσῃ εἶπε· **«Πάτερ, εἰς χεῖράς σου παρατίθεμαι τὸ πνεῦμά μου»**· πατέρα μου, στὰ χέρια σου ἀφήνω τὴν ψυχὴ μου (Λουκ. 23,46). Βλέπετε τί λόγια ἔχει τὸ Εὐαγγέλιο;

Παντοῦ ἔκανε προσευχή ὁ Χριστός· στὴν ἔρημο, στὰ βουνά, στὶς ῥεματιές. Καὶ μὲ προσευχή ἔφυγε ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτό. Τί μᾶς διδάσκει μ' αὐτό; Ὅτι πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ προσευχώμεθα. Χριστιανός, πού δὲν προσεύχεται, δὲν εἶνε χριστιανός.

Τί εἶνε ἡ προσευχή; Τὸ παιδὶ μιλάει μὲ τὴ μάνα, ὁ ἄντρας μιλάει μὲ τὴ γυναῖκα του. Εὐχαριστιέται τὸ παιδὶ νὰ κουβεντιάσῃ μὲ τὴ μάνα, εὐχαριστιέται ὁ ἄντρας νὰ μιλή μὲ τὴ γυναῖκα του, εὐχαριστιέται ὁ νέος νὰ κουβεντιάσῃ μὲ τὴ νέα πού ἀγαπᾷ. Καὶ τί λένε; ἐφήμερα πράγματα, ἀνοησίες. Ἡ πιὸ ὠραία κουβέντα εἶνε, ν' ἀνοίξης τὴν καρδιά σου καὶ **νὰ μιλήσῃς μὲ τὸ Θεό**· αὐτό εἶνε ἡ προσευχή.

Καὶ **τί νὰ λὲς** στὸ Θεό; Τὰ παλιὰ τὰ χρόνια σηκώνονταν τὸ πρῶν καὶ πήγαιναν στὴν ἐκκλησιά. Κι ὅταν ἀνέτελλε ὁ ἥλιος, ἔπεφταν μπρούμυτα κ' ἔλεγαν· **«Δόξα σοι τῷ δεῖξαντι τὸ φῶς...»**. Τώρα γίναμε σὰν τὰ ζῶα, χειρότεροι κι ἀπὸ τὰ ζῶα. Εἴμαστε ἀχάριστοι ἄνθρωποι· μᾶς δίνει ὁ Θεὸς τόσα ἀγαθὰ, κ' ἕνα εὐχαριστῶ δὲν λέμε. Προσευχὴ εἶνε νὰ πῆς ἕνα **«Δόξα σοι, ὁ Θεός»**. Προσευχὴ εἶνε νὰ πῆς **«Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, γιὰ τὶς ἄπειρες εὐ-**

εργασίες σου». Σοῦ ἔδωσε χέρια γιὰ νὰ δουλεύεις, σοῦ ἔδωσε πόδια γιὰ νὰ τρέχεις, σοῦ ἔδωσε αὐτιά ν' ἀκοῦς, μάτια γιὰ νὰ βλέπεις, γλῶσσα νὰ μιλάς, μυαλὸ νὰ σκέπτεσαι. Ἔλα λοιπόν, ἄνθρωπε, νὰ πῆς γιὰ ὅλα αὐτὰ ἕνα «*Δόξα σοι, ὁ Θεός*».

Παραπάνω ὅμως ἀπ' ὅλα αὐτά, ποῦ ἔκανε ὁ Θεός, ξέρεις ποιὸ εἶνε; Ὅτι κατέβηκε ὁ ἴδιος στὴ γῆ. Ὡ Θεέ μου, ἄνοιξε τὶς καρδιές γιὰ νὰ τὸ καταλάβουν! Ὁ Θεὸς κατέβηκε ἐδῶ κάτω στὴ γῆ καὶ σαρκώθηκε, σταυρώθηκε, ἀναλήφθηκε – γιὰ ποιόν; γιὰ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους. **Κ' ἐμεῖς οὔτε ἕνα εὐχαριστῶ δὲν τοῦ λέμε.**

Αὐτὸ λοιπόν μᾶς διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιο.

–Μὰ **τί θὰ κερδίσω μὲ τὴν προσευχή;** σοῦ λέει ὁ ἄθεος καὶ ὁ ἄπιστος, καὶ γιατί νὰ πάω στὴν ἐκκλησιά;...

Τί θὰ κερδίσης; Ἄν κάνης προσευχή, **θαύματα** θὰ δῆς στὴ ζωὴ σου.

–Ποιά θαύματα;

Σὰς ἀναφέρω ἐνδεικτικῶς μερικά.

● Ἦταν ἕνα ἀντρόγυνο καὶ δὲν εἶχαν παιδιὰ. Παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς δώσῃ παιδιὰ. Κι ὁ Θεὸς τοὺς ἄκουσε. Ποιὸ εἶνε τὸ ἀντρόγυνο αὐτό; Εἶνε ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τῆς Παναγίας μας, ὁ **Ἰωακείμ** καὶ ἡ **Ἄννα**. Παρακαλοῦσαν τὸ Θεό, κι ὁ Θεὸς τοὺς ἔδωσε τὴν Παναγία.

● Κάποιος ἄλλος μὲ τὴν προσευχή του ἔκλεισε τὰ οὐράνια ἐπὶ τρία χρόνια. Σταγόνα δὲν ἔπεφτε στὸ χῶμα. Ἡ γῆ ἔγινε σὰν τὸ κεραμίδι. Καὶ πάλι αὐτός, ἕνας ἄνθρωπος, προσευχήθηκε καὶ ἄνοιξαν τὰ οὐράνια, ἔπεσε βροχὴ στὴ γῆ. Εἶνε ὁ **προφήτης Ἡλίας**.

● Τὸν ἄλλο τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἔρριξαν σ' ἕνα λάκκο μὲ πεινασμένα λιοντάρια, κι αὐτὰ ἦταν ἔτοιμα νὰ τὸν φᾶνε. Ἀλλὰ μὲ τὴν προσευχή του ἔφραξε τὰ στόματα τῶν λιονταριῶν. Εἶνε ὁ **προφήτης Δανιήλ**.

–Μά, θὰ μοῦ πῆτε, αὐτὰ συνέβαιναν «*τῶ καιρῶ ἐκεῖνω*».

Ὅχι, ἀγαπητοί μου. **Καὶ σήμερα** γίνονται θαύματα μὲ τὴν προσευχή.

● Μοῦ ἔλεγε κάτω στὴν Ἀθήνα ἕνας καπετάνιος, ποῦ ταξίδευε μὲ μεγάλο **καράβι στὸν Ἀτλαντικὸ ὠκεανό**. Μᾶς ἔπιασε φουρτούνα. Βάλαμε τὰ δυνατά μας, ρίξαμε τὶς ἄγκυρες, ἀλλὰ ἡ φουρτούνα ἦταν μεγάλη, τὸ κύμα βουνό. Τελικῶς τὸ καράβι μας βούλιαξε. Πέσαμε στὴ θάλασσα μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Τὴν ὥρα ἐκεῖνη εἶπα· Θεέ μου, σῶσε με! τίποτε ἄλλο. Καὶ τότε ἕνα κύμα πελώριο μὲ πῆρε, μὲ σήκωσε ψηλὰ καὶ μὲ πέταξε στὴν ἀμμουδιά. Κοιμήθηκα. Ὑστερα ἀπὸ μία - δύο ὥρες ξύπνησα. Σὰν ὄνειρο μοῦ φάνηκε. Μὲ ἔσωσε ὁ Θεός.

● Ὁ ἄλλος ἦταν **βαρεῖα ἄρρωστος στὸ νοσοκομεῖο**. Ἔφεραν γιατροὺς ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, ἀπὸ τὴν Ἑλβετία. Τὸν ἐξέτασαν καὶ εἶπαν, ὅτι τίποτε δὲν γίνεται, δὲν ὑπάρχουν φάρμακα, δὲν μποροῦν νὰ κάνουν κάτι· θὰ πεθάνῃ, μὴ μέρα ἔχει ζωὴ. Κοντὰ στὸν ἄρρωστο γονάτισε τότε ἡ γυναίκα του καὶ προσευχήθηκε. Κοροΐδευαν οἱ γιατροί, κοροΐδευαν οἱ νοσοκόμες, κοροΐδευαν οἱ πάντες. Μὰ τὴν ἄλλη μέρα ὁ ἄρρωστος ἄνοιξε τὰ μάτια του. Ἐνας κρύος ἰδρώτας τὸν ἔπιασε τὴ νύχτα. Ὁ πυρετὸς ἔπεσε. Σηκώθηκε ἐπάνω, καὶ ὅλοι τὰ ἔχασαν. Καὶ γιατροὶ πίστεψαν, ὅτι ἔγινε θαῦμα.

Ἐλάτε λοιπόν ἐσεῖς οἱ ναυτικοί, γιὰ νὰ μᾶς πῆτε τὰ θαύματα ποῦ κάνει ὁ Θεός. Ἐλάτε ἐσεῖς οἱ ἄρρωστοι, γιὰ νὰ μᾶς πῆτε τὰ θαύματα ποῦ κάνει ὁ Χριστός. Κ' ἐλάτε ἐσεῖς οἱ γέροντες, ποῦ πῆγατε στρατιῶτες ἐπάνω στὴν Ἀλβανία, ὅπου οἱ σφαῖρες ἔπεφταν σὰν χαλάζι κ' οἱ πέτρες σχίζονταν, καὶ πέστε μας· Ποιὸς σᾶς ἔσωσε; Ἐκεῖ τότε δὲν ἀκουγόταν καμμία βλασφημία, ἀλλὰ μόνο τὸ «Θεέ μου» καὶ «Παναγία μου». Στρατιῶτες καὶ ἀξιωματικοὶ **σώθηκαν μὲ τὴν προσευχή**.

Μεγάλο πρᾶγμα ἡ προσευχή. Νὰ προσεύχεστε, ἀγαπητοί μου.

* * *

–Καλά, θὰ πῆ ἕνας· ὅσοι πῆγαν σχολεῖο, αὐτοὶ ξέρουν γράμματα καὶ μποροῦν νὰ κάνουν προσευχή. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι **ἀγράμματος**, δὲν ξέρω οὔτε τὸ ἀλφάβητο· πῶς θὰ κάνω προσευχή;

Μπορεῖ, ἀγαπητοί μου, καὶ ὁ πιὸ ἀγράμματος, ποῦ δὲν ξέρει οὔτε τὴν ὑπογραφή του νὰ βάλῃ, μπορεῖ κι αὐτὸς νὰ κάνῃ προσευχή. **Δὲν χρειάζονται πολλὰ λόγια**.

Θὰ σᾶς πῶ μὴ προσευχή, ποῦ μπορεῖτε νὰ τὴ λέτε πάντοτε ὅπου βρίσκεστε, καὶ στὸ δρόμο καὶ παντοῦ. Δυὸ λέξεις εἶνε. Ἄχ αὐτὲς οἱ λέξεις, ἂν τὶς πῆτε μὲ συναίσθησι καὶ προσοχή! Ὅχι ὅπως τὰ λένε τώρα ὠρισμένοι ψαλτάδες, ποῦ τὰ παρατείνουν καὶ τὰ «τσιγαρίζουν», ἀλλὰ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά σας. **Δυὸ λέξεις** εἶνε αὐτὴ ἡ προσευχή, καὶ μπορεῖ νὰ τὶς μάθῃ κι ὁ πιὸ ἀγράμματος. Ποιὲς λέξεις; «**Κύριε, ἐλέησον**»! Δὲν ὑπάρχει πιὸ ὠραία προσευχή. Λέγε αὐτὴ τὴν προσευχή κάνοντας συγχρόνως καὶ τὸ σταυρὸ σου κανονικά. (Παρακολουθῶ μετὰ λύπης, ὅτι σχεδὸν κανένας δὲν κάνει κανονικὰ τὸ σταυρὸ του. Ὁ σταυρός, ὁ κανονικός, εἶνε τὸ ἄλφα τῆς πίστεώς μας). Λέγε, λοιπόν, μὲ πίστι τὸ «**Κύριε, ἐλέησον**» **κάνοντας κανονικὰ τὸ σταυρὸ σου**, καὶ τότε θὰ δῆς θαύματα.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**